

Ihmeipäivät

Uimarannalla

Isä ja äiti veivät Teemun, Saaran ja Konstan läheiselle uimarannalle. Päivä oli kuuma ja vilvoittelu tuli tarpeeseen. Heti, kun uimahousut ja -puvut oli saatu päälle, Teemu ja Saara juoksivat järveen vesi roiskuen.

Konsta jäi äidin ja isän kanssa järjestämään leiripaikkaa vähän syrjempään, suojaan polttavalta auringolta. Kun viltti oli levitetty ja tavarat purettu, isä lähti Teemun ja Saaran perässä uimaan. Äiti kaivoi kirjan esille, otti hyvän asennon ja alkoi lukea. Konsta huvitteli upottamalla pulleita sormiaan hiekkaan. Välillä hän nosti kädet ylös ja katseli, miten pehmeä hiekka valui sormien välistä takaisin maahan.

Hän maisteli pieniä kiviä ja muita aarteita, joita löysi viltin ympäristöstä ja ilostui, kun huomasi muurahaisten reitin kulkevan ihan heidän ohitse.

Pieni muurahaisseurue oli rahtaamassa ampiaisenpuolikasta pesälleen, kun he huomasivat Konstan kuolasormien lähestyvän. Muurahaiset pakenivat henkensä edestä kukin omaan suuntaansa ja hylätty saalis joutui parempiin suihin. Konstan oli pakko todeta, että ampiaisen raato ei maistunut aivan muurahaisten veroiselta.

Aikansa leikittyään, Konstalla oli kuuma. Hän taputteli äidin sääriä ja ölisi kovaan ääneen saadakseen tämän

huomion. Häinkin halusi uimaan. Mutta äiti luki kirjaa, eikä kuunnellut.

”Mmmm, joo Konsta, hieno juttu”, hän mumisi ajatuksissaan, koko ajan kirjaan uppoutuneena.

Konsta katseli kaukaa, miten Saara ja isä leikkivät vesisotaa ja roiskivat vettä toistensa päälle. Teemu snorklaili ja tutki järvenpohjaa. Konsta katsoi taas äitiä. Hän päätti, että koska äidistä ei näyttänyt olevan apua, hän lähtisi muiden luo itsekseen. Konsta lähti konttaamaan kohti järvenrantaa. Kaikki sujui mainiosti, kunnes puolivälissä matkaa rantapallo osui Konstaa päähän ja hän pyllähti istumaan säikähtäneenä.

Hän pillahhti itkuun. Äiti tunnisti Konstan äänen ja juoksi hätääntyneenä Konstan luo ja nappasi tämän syliinsä. ”Miten sinä nyt noin karkasit? Ei saa lähteä yksin!”, äiti torui.

”Mitä vain olisi voinut sattua”.

Äiti lähti kantamaan Konstaa takaisin leiripaikalle.

Äidin sylistäkin Konsta kurkotteli vimmatusti vettä kohti. Äiti vei häntä väärään suuntaan!

”Mikä nyt, kulta? Haluatko uimaan?”, äiti kysyi Konstalta. Konsta nyökytteli innokkaasti ja pinnisteli ja huitoi vielä rannan suuntaan niin, että äiti varmasti ymmärtäisi.

”Luen tämän luvun loppuun ihan nopeasti ja sitten mennään”, äiti lupasi ja otti taas kirjan eteensä.

Äiti antoi Konstalle ajankuluksi maissinaksuja mussutettavaksi. Konsta otti naksun molempiin käsiinsä ja maisteli niitä kumpaakin vuorotellen. Ne eivät maistuneet juuri miltään, mutta tuntuivat suussa hauskoilta. Ne muuttuivat kastuessaan tahmeaksi töhnäksi, jolla muurahaisten metsästäminenkin oli helpompaa.

Tietenkin, äiti unohtui lukemaan. Yksi luku loppui ja seuraava alkoi. Sivut kääntyivät toisensa jälkeen.

Nyt sai riittä. Konsta puristi pienet kätensä nyrkkiin, sulki silmänsä ja keskittyi. Hän alkoi mielikuvitella. Konstan leuankärjestä hiljakseen tippuneet kuolatipat alkoivat kiihtyä tasaiseksi noroksi. Kuolavirta kasvoi edelleen puroksi ja siitä suoranaiseksi tulvaksi. Pian paksua, kirkasta, venyvää limaa oli kaikkialla. Se tursui Konstan suupielistä villinä putouksena ja juoksi hänen leukaansa ja kaulaansa pitkin uimapuvulle ja edelleen viltille. Se kasteli kaiken eteentulevan.

Konsta työnsi kaikki jäljellä olevat maissinaksut suuhunsa ja ne liukenivat kuolaan silmänräpäyksessä. Konsta punnersi seisomaan mahallaan loikoilevan äidin olkaa vasten ja antoi maissinaksukuolan vyöryä äidin olkapäälle - ja suoraan hänen kirjalleen. Kirjan sivut alkoivat sulaa. Hetkessä romaani oli muuttunut ällöttäväksi puuroksi märkää paperia, kuolaa ja tahmeaa maissia. Sen lukeminen oli mahdotonta.

”KONSTA!”, äiti huusi ja pomppasi pystyyn.

”Mitä.. sinä..?”, hän änkytti.

Kuola valui äidin olkavartta alas. Hän yritti pyyhkiä itseään puhtaaksi pyyhkeen reunaan, onnistuen vain levittämään tahmeita maissiklimppejä ympäriinsä. Sitten äiti käänsi katseensa Konstaan.

”Katso nyt! Olet sotkenut itsesi ihan kokonaan!”, äiti torui.

”Nyt on kyllä mentävä heti pesulle”.

”Ei auta mikään, Konsta. Nyt mennään järveen, että saadaan kaikki tämä tahma huuhdottua!”, äiti sanoi päättäväisesti, nosti Konstan syliinsä ja kantoi veteen.

